

Sygn. akt II Ka 7/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

21 lutego 2020r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Wilczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2020r.

sprawy **F. G.**

obwinionego z art.86§1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 7 listopada 2019r. sygn. akt II W 735/18

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obwinionego F. G. uznaje za winnego tego, że w dniu 12 stycznia 2018r. w T., na ul. (...), na wysokości sklepu (...) kierując samochodem marki B. (...) o nr rej. (...) jadąc z prędkością znacznie wyższą od prędkości dozwolonej w terenie zabudowanym, co najmniej 95km/h, nie zachował należytej ostrożności, w wyniku czego nie zdołał wyhamować i uderzył w tył pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez D. P., który włączając się do ruchu stworzył stan zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym ten sposób, że nie zachowując szczególnej ostrożności wymusił pierwszeństwo przejazdu i zjechał drogę kierującemu pojazdem marki B., czym obwiniony spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest wykroczenia z art.86§1k.w. i za wykroczenie to na podstawie tego przepisu wymierza mu grzywnę w kwocie 200zł (dwieście złotych).

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50zł i wymierza mu opłatę w kwocie 30zł za obie instancje.

Agata Wilczewska

Sygn. akt II Ka 7/20

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2019r. w sprawie II W 735/18 Sąd Rejonowy w T. uznał obwinionego F. G. za winnego tego, że w dniu 12 stycznia 2018 roku w miejscowości T., na ul. (...), na wysokości sklepu (...), kierując samochodem m-ki B. (...) o nr rej. (...) nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze, w wyniku czego nie zdążył wyhamować i zderzył się z pojazdem m-ki C. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez D. P., który włączył się do ruchu, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i wymierzył mu karę grzywny w kwocie 300,00 złotych.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.w. zwolnił obwinionego w 1/2 części od ponoszenia kosztów postępowania i obciążył obwinionego kosztami postępowania w kwocie 1.593,43 złotych, nie wymierzając opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionego, zaskarżając orzeczenie w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. rażąco obrażając prawa procesowe poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów – art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. polegającą na:

- niewłaściwej ocenie dowodu w postaci zapisu kamery pojazdu marki A., z którego to dowodu wynika odległość pojazdu obwinionego od miejsca zdarzenia, co ma wpływ na ustalenie prędkości pojazdu obwinionego przed zdarzeniem i ocenę możliwości uniknięcia przez niego kolizji;

- pominięcie części zeznań świadka D. P., z których wynika, iż zaraz po wjechaniu na pas ruchu obwinionego zamierzał zmienić kierunek ruchu i skręcić w lewo;

2. naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 86 § 1 k.w., poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że w realiach niniejszej sprawy obwiniony nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze, w wyniku czego nie zdążył wyhamować i zderzył się z pojazdem marki C. (...) kierowanym przez D. P., który włączył się do ruchu, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego.

W oparciu o te zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje.

Apelacja okazała się celowa i doprowadziła do wydania orzeczenia o charakterze reformatoryjnym.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż przedmiotowe rozstrzygnięcie wydane zostało na podstawie analizy całokształtu okoliczności, ujawnionych w toku postępowania, mających znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, czemu Sąd I instancji dał wyraz

w prawidłowo sporządzonym uzasadnieniu. Ponadto Sąd I instancji w sposób wszechstronny

i wyczerpujący wskazał na jakich dowodach zostało wydane przedmiotowe rozstrzygnięcie. W świetle powyższego, kontrola instancyjna wykazała, iż sprawstwo obwinionego jest bezsporne.

W ocenie Sądu odwoławczego, zarzut obrońcy dotyczący obrazy naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. jest całkowicie niezasadny. Wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd I instancji nie pominął części zeznań świadka D. P., bowiem przeanalizował je

i ocenił w całości, w tym w zakresie podnoszonym przez skarżącego, czemu dał wyraz

w sporządzonym uzasadnieniu, wskazując z jakich powodów dał im wiarę jedynie częściowo. Ponadto wbrew twierdzeniom obrońcy, ustalenia w zakresie prędkości pojazdu, którym kierował obwiniony zostały poczynione nie tylko na podstawie dowodu w postaci zapisu kamery marki A., lecz również na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego, która nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego, bowiem jest rzetelna spójna i zawiera logiczne wnioski.

Z opinii tej wynika, iż kierujący pojazdem B. (...) o nr rej. (...), jechał

z prędkością znacznie wyższą od prędkości dozwolonej w terenie zabudowanym, tj. co najmniej 95 km/h, a prędkość ta miała znaczący wpływ na przebieg zaistniałej kolizji, bowiem gdyby obwiniony jechał z dozwoloną prędkością, uniknąłby zagrożenia, bowiem zdążyłby podjąć manewr, skutkujący uniknięciem kolizji pojazdów. W świetle powyższego, niezasadne jest twierdzenie obrońcy obwinionego, że Sąd orzekający przyjął iż obwiniony spowodował zagrożenie w ruchu drogowym przez to, że nie uniknął kolizji.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił też, iż pierwotną przyczyną powstałej kolizji było zachowanie kierującego pojazdem D. P., który kierując pojazdem C. (...), włączając się do ruchu stworzył stan zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachowując szczególnej ostrożności wymusił pierwszeństwo przejazdu

i zajeżdżał drogę obwinionemu.

Przekroczenie dozwolonej prędkości przez obwinionego w terenie zabudowanym o co najmniej 45 km/h, było natomiast istotnym przyczynieniem się przez obwinionego do zaistniałej kolizji i spowodowało również zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, gdyż jak wyżej wskazano obwiniony gdyby jechał z prędkością dozwoloną to miałby możliwość podjęcia skutecznego manewru obronnego i zapobiegłby zaistnieniu kolizji.

Ponieważ takie, prawidłowe ustalenia, w oparciu o opinię biegłego poczynił Sąd I instancji, a nie dał temu wyrazu w opisie czynu przypisanego obwinionemu, Sąd odwoławczy zmienił opis czynu w ten sposób, że obwinionego F. G. uznał za winnego tego, że

w dniu 12 stycznia 2018r. w T., na ul. (...), na wysokości sklepu (...) kierując samochodem marki B. (...) o nr rej. (...) jadąc z prędkością znacznie wyższą od prędkości dozwolonej w terenie zabudowanym, co najmniej 95km/h, nie zachował należytej ostrożności, w wyniku czego nie zdołał wyhamować i uderzył w tył pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez D. P., który włączając się do ruchu stworzył stan zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym ten sposób, że nie zachowując szczególnej ostrożności wymusił pierwszeństwo przejazdu i zajeżdżał drogę kierującemu pojazdem marki B., czym obwiniony spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest wykroczenia z art. 86 § 1 k.w.

Jednocześnie w ocenie Sądu odwoławczego, twierdzenia obrońcy zakładające alternatywne scenariusze przedmiotowego zdarzenia stanowią jedynie polemikę

z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Ponadto Sąd I instancji z uwagi na poczynione ustalenia w zakresie oceny zachowania D. P., zwolnił obwinionego w 1/2 części od ponoszenia kosztów postępowania i obciążył obwinionego kosztami postępowania jedynie w połowie.

Kierunek apelacji obrońcy obwinionego obligował Sąd odwoławczy do kontroli zaskarżonego orzeczenia także co do orzeczonej wobec obwinionego kary (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 k.p.w.). Mając na uwadze dyrektywy sądowego wymiaru kary (art. 33 k.w.), okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu obwinionego oraz okoliczność, iż to D. P. swoim zachowaniem stworzył stan zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, orzeczoną karę grzywny należało obniżyć do kwoty 200 złotych. Karę grzywny w tej wysokości należy uznać za adekwatną i sprawiedliwą reakcją na zachowanie obwinionego.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 104 k.p.w. i art. 440 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność dalszej zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. orzekł jak w wyroku.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. oraz art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., Nr 118, poz. 1269), Sąd odwoławczy zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł. Nadto na podstawie art. 3 ust. 1, art. 8 i art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzył obwinionemu opłatę w kwocie 30 zł za obie instancje.

Agata Wilczewska